

Chính-phủ muốn mua, phải được cấp lãnh-đạo cơ-quan chủ-quản đồng-ý, và chỉ được phép mua của các công-ty trong nước. Với cổ-phiếu của các công-ty nước ngoài đang kinh-doanh tại Singapore, cũng được phép mua, nhưng với điều-kiện, các công-ty đó không có sự quan-hệ lợi-ích với Chính-phủ. Công-chức và quan-chức Chính-phủ không được phép đến các sòng bạc, nhà chứa.

 3@. Làm cho quan-chức không cần tham-những. Chính-phủ Singapore có chế-độ trả lương chênh-lệch khá cao giữa quan-chức cấp cao và cấp thấp, với công-chức và giữa công-chức với nhân-viên, công-nhân. Thu nhập thấp nhất là người bảo mẫu mỗi tháng 400 đô-la (Singapore). Nữ công-nhân lắp-ráp điện-tử mỗi tháng từ 600 đến 900 đô-la. Công-chức cơ-quan chính-phủ, tất cả đều phải tốt nghiệp đại-học, lương khởi-điểm khoảng 1,300 đô-la. Cấp thủ-trưởng lương tháng từ 10,000 đến 20,000 đô-la. Thủ-tướng lương tháng hơn 40,000 đô-la (thời-điểm năm 2000). Với mức lương như vậy, quan-chức đủ sống, và chu-cấp cho gia-đình mà không cần tham-những. Hơn nữa, cách trả lương như vậy, công-chức và quan-chức Chính-phủ luôn có sự so-sánh: Mình được trả lương cao hơn người lao-động bình thường rất nhiều. Nếu mình tham-những nữa, thì là kẻ vô đạo-lý, mất hết liêm-sĩ, sĩ-diện. Sự so-sánh tự vấn đó, đã làm cho quan-chức tự loại khỏi tham-vọng không trong sáng của chính mình.

 4@. Làm cho quan-chức không còn muốn tham-những. Tại Singapore muốn tham-những một thứ gì đó, dù là nhỏ-nhen cũng rất phiền-phức. Ví-dụ, khi có khách nước ngoài đến Singapore, nếu họ muốn tặng các quan-chức một món quà, để cảm-ơn sự đón-tiếp và thắt-chặt mối quan-hệ, thì món quà đó phải mang ý-nghĩa văn-hóa với giá-trị hiện kim không nhiều. Món quà nào có giá-trị 100 đô Singapore trở lên, là họ từ chối hoặc phải xin phép lãnh-đạo cơ-quan, nếu được đồng-ý mới được nhận. Nhưng khi nhận rồi, lại phải báo-cáo với lãnh-đạo cơ-quan xem-xét. Nếu món quà đó có giá-trị hiện kim quá mức quy-định, và quan-chức đó vẫn muốn nhận, thì phải nộp tiền. Số tiền nộp thêm đó sẽ bỏ vào tài-khoản quỹ "nộp phạt" của chính-phủ.

Chuyện kể rằng, một phái-đoàn quan-chức của chính-phủ Singapore, được cử sang một nước

ngoài, để ký-kết hiệp-định liên-danh sản-xuất. Nhận thấy hiệp-định này đem lại nhiều lợi-ích cho mình, giới-chức nước chủ nhà, đã tặng những món quà lưu-niệm có giá-trị cao cho quan-chức đoàn Singapore. Bởi sự quá nhiệt-thành của nước chủ nhà, họ không sao từ-chối được. Nhưng cứ nghĩ đến việc khi về nước, lại mang quà biếu này đến cơ-quan khai-báo, phải mua lại và chuyển tiền vào tài-khoản quỹ "nộp phạt" thì quả là một sự phiền-toái. Cả phái-đoàn đều phải "đánh lòng" viết thư cảm-ơn và gởi lại món quà đó tại sân bay, trước khi trở về Singapore."

 Dân-tộc nào, quốc-gia nào muốn loại trừ vấn-nạn tham-những. Chính-phủ của dân-tộc đó, quốc-gia đó phải triệt-để tuân giữ và phổ-biến luật-pháp mười điều răn của Đức Chúa Trời Toàn-năng, Toàn-tri và Thánh-thiện. Trong mười điều răn đó, điều răn thứ mười, Đức Chúa Trời phán: "*Người chớ tham-lam nhà kẻ lân cận người, cũng đừng tham vợ người, hoặc tôi trai, tớ gái, bò, lừa, hay là vật chi thuộc về kẻ lân cận người*" (Xuất 20:17).

 Thứ đến, luật chống tham-những phải có tính-cách bao quát toàn-diện, và phải đồng bộ với các chính-sách, bảo-đảm tính khả-thi. Phải chú trọng yếu-tố kinh-tế để ngăn-chặn, phòng ngừa cao độ và các giới hữu-trách phải nghiêm-khắc, nghiêm-minh trong việc xử lý vi-phạm một cách mạnh-mẽ. Phương-pháp và mục-tiêu của luật chống tham-những nên áp-dụng theo chiều hướng bốn "không" của Chính-phủ Singapore là: Làm cho quan-chức không dám, không thể, không muốn, và không cần tham-những, là có hiệu-quả ngay.

SỐNG THANH-THẢN

Nguồn: Trích trên mạng

Sống không giận, không hờn không oán trách

Sống mỉm cười với thử thách chông gai

Sống vươn lên theo kịp ánh ban mai

Sống vui đủ với tháng ngày bất tận.

Sống hiểu biết tơ đàn đừng cần thẳng

Sống yêu thương nhưng lòng chẳng vấn vương

Sống an vui danh lợi mãi xem thường

Sống bất biến giữa giòng đời thay đổi.

Giàu sang như nước trên nguồn

Nếu không có đức sẽ tuôn xuống hồ.